

Dankjewel, STEVEN VERHEGGEN

Ik ben bij Olbak begonnen toen ik nog pupil was. Ik heb er gespeeld tot mijn 21ste. Op jonge leeftijd ben ik beginnen coachen. Het was het team van onder meer Simon Loof die in die tijd een ventje van 8 jaar was. Toen ikzelf kinderen kreeg, zag ik het niet zitten om nog de jeugd te doen. ik wou een senioresploeg doen omdat de training en de matches 's avonds waren. Ik heb 19 jaar in totaal gecoacht, Olbak en Spurs samen gerekend.

Drie jaar geleden had ik enkel Heren E onder mijn hoede. We werden als eerste Spursploeg na de fusie kampioen. Zo stegen we van vierde provinciale naar derde. We waren al eind februari kampioen tot in maart corona uitbrak.

Het jaar dat we kampioen speelden is voor mij de mooiste herinnering aan de club. We hadden een hechte groep, een echte bende vrienden. Na de basket zetten we vaak samen een stapje in de wereld. We gingen naar elkaars huwelijks en gingen bij elkaar op babybezoek. Tof om al die gezinnen te zien groeien en bloeien.

Ik heb achttien jaar aan een stuk gecoacht. Volgend jaar ga ik eens een jaar skippen. Ik ben sinds november ook officieel scheidsrechter en heb nu ook meer tijd voor mijn kinderen die bij de U10 en de U12 spelen. Ik ben bij hun team ook ploegverantwoordelijke. Het is best een druk programma. Een jaartje ertussen uit zal me deugd doen, al ben ik altijd wel bereid om eens een interim te doen indien een coach zou uitvallen. Een jaar niet coachen zal voor mij een avontuur zijn. Het zal raar zijn eind augustus als ik de teams opnieuw zal zien trainen.

Het voordeel als ref is dat je zelf kan aangeven wanneer je wil fluiten, dat is makkelijker organiseerbaar. Ik ga het coachen wel missen maar het zal me eens goed doen. De jongens hebben mij al zes jaar als coach, voor hen zal het interessant zijn om eens wat andere invalshoeken op het spelletje te krijgen. De tijd extra zal ik ook gebruiken om vaak naar Heren A te gaan kijken. Het BNXT-verhaal spreekt me erg aan.